

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. V. Tentationes industriam acuunt, & fervorem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

fuis ipse vestibus parcere, quò penitus posset suorum in se animum inspicere. Nam subinde cum placidum rivum transiret, illum expeditis junctis pedibus insiluit hohortatu: Qui me amat, me sequitur parili saltu. Hic diversum oris habitum in famulis erat videre. Hi alios, num præeant circumspicere; isti promptissimè sequi, & mox eodem insilire; alii aliquantulum cunctari, & vesti velle parcere; illi ridere & domino applaudere, isti contractiore vultu hunc lusum ægrius ferre. Planè illis tentatio fuit. Ita de singulorum indole ad aquas sumptum est experimentum. Servator Noster Christus habitu inventus ut homo, ductus est in desertum à Spiritu, ut tentaretur à diabolo. Non enim habemus Pontificem qui non possit compati infirmitatibus nostris; tentatum autem per omnia pro similitudine absque peccato. Ita tentationum aquas infliens clamat: Amici mei me sequantur: Qui vult venire post me, abneget semetipsum. Vis esse amicus Christi? Vesti tuæ, corpori tuo ne parce, fidem serva; in tentatione possidebit te amicus hic tuus. In reliquo reposita est tibi fidem servanti corona justitiæ. Nam vitam illam expectamus quam Deus daturus est his qui fidem suam nunquam mutant ab eo.

CAPVT V.

Tentationes industriam acuumt & fervorem.

Quila, quod Ulysses Aldrovandus annotat, subinde pullos permittit leniter cadere, ut tantò promptius in alas sese librare discant. Interim Mater sollicita cum errant pulli & cadunt, mox adest, & alis sublevat portatque. Ita Deus cum suis amantissimè agit, labi eos & cadere permittit, ut quos humana imbecillitas dejecit, divina erigat potentia. De seipso rex David: Impulsus, inquit, everfus sum ut caderem: & Dominus suscepit me. En pullum aquilinum subopte ingenio cadentem, sed maternâ ope surgentem.

Petrus Christi discipulus inambulabat aquis, Magister eum mergi aliquantulum sinebat. Mox ille supplicat in clamans: Domine, inquit, salvum me fac. Et continuo Jesus extendens manum, apprehendit eum, & ait illi: Modice fidei, quare dubitasti? Vide mi Petre, per aquas gradi, nondum plene didicisti: absque me fuisset, in imum traxissent te aquæ.

Ita labi, cadere, mergi, impingere, quod in tentationibus solet fieri, nonnunquam valde conducit. Casus cautiorem facit & attentioem. Tentatio ad agendum stimulat, industriam & ferventem efficit, quod capite isto explicandum.

§. I.

Industriam & fervorem non rarè ingerit tentatio. Unde Baravis, Belgis, aliisque Germanis tot tamque exercitati milites? Ab assiduis bellis, quæ modò Pannoniam, modò Gallias, modò Italiam involvunt. Mars inquietus & vagus jam istud, jam aliud regnum occupat. Hinc Europa magnam partem ab annis pluribus armata militandi artes excellenter didicit: utinam & militarem disciplinam disceret. Carthago æmula Romæ, populo Romano plurimum negotii faceffivir. Hinc quæstio illa in senatu sæpius ventilata, Num Carthago penitus evertenda? Plurimi ajebant evertendam, & unâ torbellorum seriem tollendam. Negabant alii hoc ullo modo committendum, ut juventuti Romanæ nobilissima virtutis & armorum exercitatio non subtraheretur. Quâ in re primarii duo senatores Carthago & Scipio Nasica pugnantibus sententiis colluctabantur. Carthago infidæ pacis metu aboleri Carthaginem volebat. Nasica militiæ gerendæ peritissimus non excindendam judicabat ut illius metu cohiberentur vitia, mores optimi

Tom. II.

propagarentur. Nam eâ delecta, inquiebat à continuo armorum usu ad otium & delicias diffluemus. Rebus adversis certius efflorescit virtus, quàm secundis. Sed Cato cum suis præpolluit sententiâ; Carthago est everfa. Sed magno Romæ detrimento. Hinc Q. Merellus devictâ jam Carthagine averavit in Curia: Nescire, se, illa victoria boni ne plus an mali attulisset. Quoniam ut pacem restituendo profuisset, ita Annibalem submovendo, non nihil nocuisset. Eius enim transitu in Italiam, dormientem jam populi Romani virtutem excitatam; metuique debere ne acri æmulo liberata in eundem somnum revolveretur. Tentatio; velut Annibal, dormientes excitat, somnum pellit, ad laborem & opus instigat. Ita Deus Israël's populum creberrimis bellis funesto arcuit veterno. Ita tempestas fragoribus & fulgetris noctem exterrens ad vigilandum & orandum multos lecto excurit. Haud aliter tentatio plurimos ad vigiliæ & preces impellit.

Valer. lib. 7. p. 2.

Tentatio dormientes excitat, & ad laborem & opus instigat.

De Judâ Israël's Principe annales Judicam narrant: Fugit, Dominus cum Iudâ & possedit montana; ne potuit delectare habitatores vallis, quia falcatis curribus abundabant. Res mira: multis & illustribus victoriis mores in suam potestatem Hebræus populus redegit, cur expugnare vales nequivit? Falcatis curribus, dices, abundarunt. Esto. Sed potuisset Deus facillè hoc armorum genus aut subducere aut enervare. Sed vallium incolas vinci noluit, ut per eos populum suum identidem expergefaceret. Cur oportet esse hærefes? Ut per Antiperistatim istam à frigore augmentum accipiat calor. Ita tentationes in via virtutis impedimento non sunt, sed incitamento; quemadmodum flagella, virgæ, calcaria non sunt ad equum conficiendum, sed ad equi cursum promovendum. Et sicut his stimulis nonnunquam equus etiam citatus, ita homo etiam probus tentamentis eger acueda industræ. Et qui rarus oret & vagus, stipem erogat proflus exilet, in ediam nullam toleret, hostis jejuniæ suas undecunque oblectationumulas avidè aucupetur. Hunc repente vehemens invadit tentatio, subito probat illum Deus. At ille in arcto deprehensus opem circumspicit, crebrius orat, liberalius stipem erogat, frequentius jejunit; eò facit omnia, ut à tentatione liberetur. Ita Deus à malis debitoribus officium Christiani hominis suaviter extorquet.

Judic. cap. 10. v. 19.

Tentationibus homo ad viâ virtutis incitatur.

In patre & filio Regibus hoc luculentissimum. Rex David Salomonis patris aliud ex alio bellum est orfus. Hostes habuit Ammonitas, Moabitas, Philistæos, Amalecitas, ipsum etiam filium Absalonem expertus est rebellem: vix unquam rex David toto imperii tempore clausit armamentaria, & tamen ærarium regium inter assidua bella incredibiliter ditavit, thesauros maximos argenti, auri, & gemmarum Salomoni filio reliquit; ita quod mireris, Rex potentissimus atque ditissimus gelio bellis est effectus. At verò filius Salomon, quod Regum facti dicunt, obvinebat omnem Regionem, quæ erat trans flumen quasi à Tapha usque ad Gazam, & cunctos Reges illarum regionum; & habebat pacem ex omni parte in circuitu. Habitabatque Iudæa & Israël absque timore ullo, unusquisque sub vite suâ, & sub ficu suâ, à Dan usque Bersabee, cunctis diebus Salomonis. Omnes ferè populi Salomonis erant tributarii. Navigationem insuper in Tharsis argenti & auri feracissimam quot annis expedit. In tantâ rerum tranquillitate, inter has auri segetes, inter opes planè immensas demum depauperatus ærarii fundum rasis, ita quidem ut suos cives ac subditos emungere, tributa justo graviora imponere, pecunias undique corradere cœperit. Unde, obsecro, hæc ærarii labes? Pax ipsa, & in pace luxus Salomonem depauperavit. Requiem dederat ei Deus per circuitum: & non erat satan neque occurfus malus. Hinc omnia in aula luxum, in gynæcei deliciis expensa. Tandem reverà tor auri fontes in egestatem exaruerunt. Videte, obsecro, Regem David ditarunt bella. Pax &

David inter assidua bella thesauros maximos Salomoni filio reliquit; ita quod mireris, Rex potentissimus atque ditissimus gelio bellis est effectus.

Salomon verò in summa rerum tranquillitate depauperatus est.

3. Reg. 1. 5. v. 4.

M m 3

rerum omnium abundantia Salomonem depauperarunt. Ita proflus tentationes & pugnae ditant innumeros, quos ferventes reddunt & industrios. Pax alios & otium ad miseriam, paupertatem animi detrudunt.

S. II.

TEstudines, Cheles, Musica & Pneumatica Organæ, aratum fidam instrumenta si diu ferrentur, fides remittunt & corrumpuntur; vestes si non utuntur, a tineis consumuntur; stagnantes aquæ ranas & hoc genus piscium progenerant; ager quem aratum non invertit, lolio & spinis exuberat; homo per tentationes non exercitatus, ob languorem noxium malis moribus & vitiis abundat.

Plutarch.
parte 1. in
Lacœnis,
mibi p. 393.

Cleomenes Rex Spartanus Anaxandridæ filius, Plutarcho teste, interrogatus, cur Argivos victo non dederet? Ne delint, aiebat, qui juvenes nostros exercent. Noluere enim Spartani à suo rege urbem licet molestissimam excindi, ne eos accendenda in bella juventuti eriperetur.

Psalm. 118.
v. 28.

Cùm equi jugales & vectarii lassescere incipiunt, & lentius progredi, auriga concutit habenas, & insonat flagello, mox illi celerius incedunt, & tandem auriga eis nihil nocuit, in aëte duntaxat plausum fecit. Nos identidem, quod fatemur, velut jumenta pigra lassescimus. Rex David de seipso: *Dormitavit anima mea*, inquit, *præ radio; confirma me in verbis tuis*. Mi Deus, excita me; tu es auriga meus. Ergo adest Deus & facultates, aut valetudinem, aut dignitates, aut homines charos admittit. Hæc valde sentimus; gravis tentatio. Sed quid indignaris, o jumentum plaustrarium? hæc animo non nocent nisi impatienti; hæc somnum pellunt, hæc industriam accuunt, hæc jubent celere gressum.

* Cometa
illa Virga-
rum formam
habuit.

Superioribus annis pluribus Europæ, & præcæ Germania dormitavit præ radio; cauponæ magis, quam templa frequentabantur: comprecationes in templis raræ, computationes in tabernis quotidianæ, & quæ inde scelerum lues sequi consuevit, per omnes ubique urbes grassabatur: Bacchus & Venus latissime imperabant; corruptela morum maxima passim irroborebat. Tandem Deus hunc ævi lethargum dispulsurus Anno Christiano 1617. horribilem cometam, velut virgas * ad fenestram cali affixit. Inde bella; horrida bella: Inferior & Superior Germania omnis bellorum incendiis miserimè deformata: exusta recta, vastati agri, exhausta agraria. Nulla defuit malorum facies per annos viginti & plures. Bellicæ tentationes istæ plurimum affluerunt. Sed oculos & animum erigamus in cælum, ita Deus militaribus his fragoribus, dormitantes præ radio excitare consuevit. Tanti gravis sopor pilis plumbeis, venatoris fistulis, tormentis aeneis erat pellendus. Profectò vigilare cepit aliquantulum Germania. Hinc publicæ comprecationes, cùm decem, tam quadraginta horarum toties repetita, quibusdam locis pæne quotidiana; hinc largiores aliquorum elemosinæ, hinc crebriora jejunia, hinc vestium & conviviorum luxus alicubi, volentibus nolentibus nobis, repessus. Nam facultatibus valde jam accisis negat crumena nummos superfluis, cùm desint etiam necessarii. Nimirum jam strictius philosophari jubemur: quod dixisse ferunt Platonem, cùm audisset sua omnia naufragio periisse. Vir nobilissimus in Bavaria unâ & litteris excultissimus novam suæ mensæ sobrietatem subridendo commemorans: Ante hos annos, inquit, mensam habui ferinæ carnis & altitium omni genere oppletam, flore Liberi coronatam. Nunc verò præter jusculum & carnem vaccinam acidamque crevisiam nec prandium nec cæna quidquam apponit. Nunc certè strictius philosophari jubeor. His tamen tam strictis mensæ legibus magis quam antea sospes & sanus ago.

Dixit hoc in
mensâ pu-
blicâ Anno
1634. die
21. Augusti.

A Ita bellicæ tentationes tot præcedentium annorum, non tantum sobrios sed industrios ac laboris tolerantes fecerunt. Gratiæ agamus tentationibus, quæ licet diuturnæ videantur, sunt tamen brevissimæ: modicum i. rem. nunc si oportet contristari in variis tentationibus.

S. III.

Theodoretus varias sanctorum hominum pugnas percipiens, demum de viro sanctissimo, luctatore proflus magno sermonem instituit: Jacobus, inquit, Maronis discipulus, tugurio & murorum tegumento hisque modis valere iussis, pro tecto cælum habuit, omnes aëris injurias passus: jam solaribus radiis exustus, jam nimis perfusus, jam nive ac glacie opertus: quæ omnia ita fortiter & constanter pertulit, ac si corpore non suo uteretur. Nec tamen tentationes demonis evasit, etsi maximis rigoribus carnem domaret. Alimenti calidi nil unquam admisit. Tres sæpe dies toridemque noctes ita tegebatur nimbis ut glaciaretur, nec tamen orare desisteret. Sæpe lignonibus è nive ac glacie vicini eum eruerunt. Semel duntaxat, id quæ vespere corpus fecit; lens malefacta pro totâ ei cenâ fuit. Tam peccus, quam tergum catenis ferreis decussatim constrinxit; collum insuper & lumbos circulo ferreo ligatos semper in ipso etiam morbo habuit. Quod Theodoretus ipse vidit & contrectavit, & viro in seipsum rigidissimo ægrè persuadere potuit, ut tantisper in febrili ferreo illud multorum talentorum onus seponeret. Nunc quidem, o pater, aiebat Theodoretus, febris officio ferri fungitur; cùm ea verò remiserit, tunc rursus suum corpori laborem ex ferro imponemus.

His demum precibus ægrotum flexit. Ter quartæ illum diabolus diuturnâ proflus afflixit. Cùm enim unus aliquis soleret bis quavis hebdomade aquam adferre, dæmon Jacobi formam induens à ministro illo aquam accepit & effudit. Tandem Jacobus jam pane confectus sui, quam diebus quindecim sine omni potu toleraverat, quæsitivè escio, Cur aquam tantum diu non tulisset? Ego verò, inquiebat iste, semper eam attrahi, & tu obvius, à me consuetum potum accepisti. Hic Caecodæmonis fraudes patuerunt. Nec tamen sanctissimum virum tentare desit veterator. Nam nocte quadam vociferatus altum: Ego, inquit, iis te ferocioribus opplebo & tantum infamiae inuram, ut nemo te vel oculo dignaturus sit. Cui Jacobus promptè: Ego verò, inquit, gratias tibi agam, quia in tuum inimicum beneficis, hoc unum efficias, ut Dei ardentius meminerim. Quò enim mihi plus otii fuerit, hoc magis in divinâ pulchritudine contemplandâ occupari potero. Paucis post diebus visæ sunt duæ mulieres è monte descendere, quas Jacobus ad insolitum aspectum expavescens lapidibus insectari statuerat, sed minarum quas noctu audierat, memor: Hæc est, aiebat secum, illa infamia infernalis colabri. Ego autem nec quidem movebo me, sed Deum deprecabor. Dixit, & illæ ambulantes feminæ evanuerunt. Sed necdum ullæ tentationum induciæ. Omnia molitus est dæmon, ut vel saltem turbaret vitæ preces, si propositum mutare non posset. Hinc variè noctu terrores & incredibilis sæpe inquires objecta. Audiebantur nonnunquam currus & vehicula transeuntia, aurigarum clamores, hinnitus equorum, pedestris turba strepitus, rixantium tumultus, mulierum ululatus, imminentium latronum excursus. Sed irrita fuerunt hæc omnia tentatoris terrorelementa. Nec tamen desistit tentare. Ita floridissimi juvenis formam induit decorâ caesariæ, eleganti vultu, ore subridente Jacobum adiit. At vir sanctus jam notas fraudes persentiscens: Quomodo, inquit, maligna vulpes terram obis & omnes homines tuis tentationibus sollicitas? Cui dæmon: Non solus, ait, hoc ago; multi sumus, qui & ludimus, & in serium ludos vertimus. Huic denuo Jacobus: Abi,

ait, imperante Domino Jesu, & notum tibi hospitium porcos sibi. Non tulit Christi Nomen speciosa larva, & in auras abiit.

His sese artibus miserissimi tacodæmones tenent, hoc eorum est negotium, tentare. Quod infra demonstrabimus, de Tentatione locuturi.

Nos sedulos opifices æmulemur, cum eos variis exerceat labor, cum vestiendi aut calceandi exigunt quæ facienda conduxerunt: Ergo, ait Magister, laboremus & fatagamus. Ad foras expectat lucrum, certè ad nos ingressurum, si fores pandat labor. Amici desidîa & morâ non sunt fugandi. Ergo citius surgendum, ad lectum serius redeundum. Noctes utrimque multilata longos faciunt dies. Agamus socii, agamus. Non deambulandi, non oriandi, non potandi, sed laborandi & lucranda jam tempus est. Ita sua senio providebimus solatia.

Ena mechanicum ingenium, si quidem frugi sit, in rem suam tam carum est, vt opportunitate agenda pecuniola non finat elabi vacuum. Ita prorsus cum maxime quis tentatur, ipse sibi dicat: Age age; jam attentius & crebrius orandum, exteriores sensus custodiendi cautiùs, plus tempore largiendum, parcius prudendum, subinde cenâ abstinendum. Nec enim abit tentator cerberus, dum macellum patet. Vigiliis, abstinentiâ, precibus hic canis stygius fugatur. Ergo Deum totis brachiis, & quam arctissimè potes, complectere. Nulla tibi tentatio, nulla nocebit adversitas, ut Ecclesia canit, si nulla tibi dominetur iniquitas. Nunc animis opus; aude aliquid cælo dignum. Non spectatorem tantum, sed & auxiliatorem habes Dominum Jesum, Pontificem tentatum per omnia. Hunc intueri in deserto esuriens, in oliveto precantem, in prætorio spiritus, flagris, spinis opertum, in clivo Golgothæo linguis, sanis, clavis confixum, pro te mortuum. Quid tu pro illo? Si crucem tuo corpore vestire non potes, eam saltem patienter porta. Resiste diabolo, & fugies à te. Si pugnare non vis, premium non amas, calum odisti. Quid trepidas? Solus non es; Dominus Jesus tecum est, ut pugnantem juvet, ut vincentem coronet. Vicisti, si audes & vltis vincere. Omnia, vel maxima quæque mala diligentibus Deum cooperantur in bonum.

Hæc omnium validissima est cohortatio quæ se ipsum quique ad virtutem concitat. Sibi ipse quilibet potentissimus virtutis sua for est.

CAPUT VI.

Tentationes animum emaculant & Sapientiam docent.

Multa sunt aromata, quibus sine omni detrimen- to vitæ carere possumus. Et quanti sine pipere ac gingibere, sine croco, cariophyllo, cinnamo sine mace & unguentariâ nuce, sine omni peregrino aromate vitam agunt commodissimè. Has merces Germani è terris alio sole calentibus apportant. Sine aromate Germanico, sine Sale difficillimum est vivere. Sal non tantum panibus pinlendis, sed omnibus pane cibis coquendis admisceatur. Nec tantum cibis, sed & aliis quæ parantur in cibos, sal adhibetur. Carnes bubulas, ceruinas, aprugnas, pisces, & quidquid ejuscemodi eduliorum est, diutiùs servare non licet, nisi sale aut fumo durentur. Butyrum diuturniori usui servandum, priùs est saliendo. Mensa sine sale profana, culina sine sale pauperima, nulla est. Hinc Origenes: Sicut caro, inquit, si sale non aspergatur, quamvis sit præcipua, corrumpitur: ita anima nisi tentationibus assiduè salietur continud resoluitur & relaxatur. Caro sale non conspersa corrumpitur, animus tentatione non duratus contabescit. Quod divus Leo asseverans: Nulla sunt, inquit, sine tentationum expe-

rimentis opera virtutis; nulla sine perturbationibus fides, nullum sine hoste certamen, nulla sine congressione victoria. Tentatio hominem ab ignavia tabe conservat, tentatio purgat, tentatio prudentiâ donat, sapientem efficit. Quod jam explicatiùs dicendum.

I. S. I.

Tentatio delictorum sordes expurgat, prudentiam & sapientiam ingenerat. Quod Hebræus psalter delictorum sordes expurgat. Valde quidem urit, ô Domine, tua fornax, sed istud est solatio; sicut nobilitatis nota metalla ex igne prodeunt formosiora, ita nos tentatione purgamur & recoquimur, excussa scoria prodit argentum purum, aurum excoctum. Quod Zacharias prædicens: Vram eos, Zach. 13. inquit, sicut uritur argentum, & probabo eos sicut probatur aurum. Annis superioribus usit Dominus Germaniam fame, bellis, peste. Illud tamen solatur omnem publicam & privatam calamitatem: Deus autem peritissimus scit quid faciat, nec ulla sibi leges figi patitur; argentum suum, quamdiu vult, excoquit & purgat, idque argenti bono. Nam addit Zacharias: Ipse vocabit nomen meum, & ego exaudiam eum. Sed sum, qui querantur: Vocamus, ajunt, sed non audimur. O male queruli! Nemo istud cogitet. Non audimur, ait Augustinus, ad voluntatem, sed audimur ad sanitatem. Erasmus, quis enim neget, argentum rude, impurum; hoc ergo tuit excoquendum. Quod Halas dixit: Convertam manum meam ad te, & excoquam ad purum scoriâ tuam, & auferam omne stannum tuum. Res mira; non omnia mollit ignis. Cera quidem in igne liquefcit, diffluit metalla, limus durefcit, Maronis metrum est:

Limus ut hic durefcit, & hæc ut cera liquefcit, Vno eodemque igni

Sunt qui tentatione efferatioris fiant & pertinaciores, divina negligant, Deum precari desinat, cæli furditatem acculent & impiè dicant: Quantumvis diu multumque orem; nihil tamen efficio; ferreum est cælum arque inextabile; Labori ergo parcam. Quid enim frustra clamem si non audiat? En lutum graviter induratum. At verò probi dolore animi commoventur in ipsas quandoque lacrymas. Metallum probum, argentum purum. Tentatio, inquit, Augustinus, tempestas est, ex qua hic emergit, ille suffocatur. Israëlîs populus per mare medium viam transeundi reperit spatiosissimam; rex Pharo cum suis in eodem maris vado submersus est, Noë cum suis in diluvio super omnia montium cacumina in sublime per arcant vectus est, reliqua omnis turba in aquis perit. Tentationes ita quosdam purgant, ut ii ad Deum, ad cælestia & divina audentius ferantur. Hos inundantes aquæ in altum elevant.

Quartana febris, morbus planè admirabilis. Adversus hunc subinde plurima tentantur, profectu nullo. Egrotus demum liberalissimè, & quantum appetentiæ lubet, jentare sinitur, sed à cibo, vel ante illam propinatur poculum quod ciet vomitum. Ita æger cum amplo fenore reddit, quidquid priùs ingestit: nam una cum cibo glutinosos humores & alui coacta rejicit. Hæc hominis sanitas; ita quartana pestitur. Tentatio velut medicata portio, in mentis turbas excitat, molestias creat, parit nauseam, sed ita purgat; tentatus sæpe omnem conscientiam in aures fidas exonerat, ita gravi se onere levat. Mare circumstantibus ventis & tempestate commotum, perinde ut homo nauseabundus, vomitat & una plurimum purgamenti rejicit, eoque vomite seipsum depurat: tentationes velut turbines & tempestates valde commovent, sed simul sordes diu collectas ejiciunt.

Joannes Gerson vir ad omnem pietatem eruditissimus hic solatur, & Quamvis, ait, in tentatione quæpiam non in tentatione horum usquequamo se de-

M m m 4

Tentatio delictorum sordes expurgat. Ps. 65. v. 10.

Virg. Eclog. 3.

Gen. cap. 7. v. 17.

Vomitum appellam.

Tentatio est portio medicata.

In tentatione horum usquequamo se de-

Sal omnibus pane cibis coquendis admisceatur.

Org. in lib. 1. anima nisi assiduè tentationibus salietur, continud resoluitur.